

A nagy háború utolsó napja Cattaróban

1918. november 1-jén

*A hegyóriások öbölgyomrába tartó
tengeralattjáró fedélzetén
tisztek és legénység felsorakozva
az utolsó bevetés után.
A sorhajóhadnagy és két fregatthadnagy
elégedetten végignézik a fiúkon
majd hosszasabban
a víz és ég áttörhetetlen határsávján.
Az egymásba nőtt vállakon elsimulnak
a tenger sorfalon átcsapó hullámai,
s a trikóból kéksávós címerpajzs rajzolódik ki
a mellen háromszöget nyitott matrózbélűz alatt,
mintha viselőit éppen most készülnének
lovaggá ütni
kötelességük teljesítéséért.
Az árbocon büszkén csattog a lobogó,
amely a kikötőben már éppen mind bevonva.
Az olajszennyes nadrág elnyűtt varrásán
győzelmi indulót morzéznaak a fáradt ujjak.
Jeleit már nincs, aki vegye.*

A porondmesterből lepke lesz

*Megvadult falovakon terpeszkedve
vágat körbe-körbe az ősz,
vörös hálót vet a porondmesterre,
s bebábozza a tél előtt...*

*rajta a trapéz árnyékát is,
a gyűrű-glóriás fejet,
arcán a fények játékáig
a dobszó-himlőhelyeket.*

*E számot titkon ki szerződtette
maga ellen...? – Maga az élet.
És benne csakis a porondmester
a cirkusz-öröklét lepkéje...*

*A publikum mindig nagyérdemű,
s vasközösség – a tapsai során.
Magányos a rivaldafényben ő;
bohóc, artista, zsonglőr, idomár.*

*Meghajolnak és elvonulnak
nem erved fel a lárvaák csendjét,
amíg a fényszórók kihunynak.
Lég-porondmesterek a lepkék...*